

имамъ, и Еленка има, и сичкы-ти чловѣци и дѣца иматъ души и тѣла.

И. Иматъ ли души и малкы ты дѣца?

М. Иматъ, но догдѣ не порастятъ, не могатъ да размышляватъ.

И. Расте ли и душа-та, мамо?

М. Не расте като тѣло-то. Тя расте малко по малко само въ мысли-ты и въ разсужденія-та, за да ся учи и да знае много добры и полезны вещи. Отъ това можемъ да речемъ че душа-та расте.

И. Ные не даваме на душж-тж нищо да яде за да расте, както расте тѣло-то.

М. Нѣ: ные не можемъ да хранимъ душж-тж, както хранимъ тѣло-то, когато е гладно, но ѣж учимъ на много нѣща, и това учение е храна-та и'.

И. И азъ искамъ, мамо, да научишь душж-тж ми на много работы, за да порасте и да стане така голѣма, както е голѣма душа-та на вуйкж ми Ивана.

М. Съ радость ще направѣж това, чадо, и ся надѣвамъ че ты ще станешъ така добръ както е и вуйчо ти Иванъ. Но кажи ми, Иванчо, прилича ли душа-та ти на камъче-то, на трендафилъ-тѣ и на часовникъ-тѣ?

И. Нѣ, мамо. Тѣло-то ми прилича на тѣхъ, защото има тежинж, якость, видъ, шаръ и части, както иматъ и камъче-то и трендафилъ-тѣ и часовникъ-тѣ.

М. Колко нѣща можешъ да видишь Иванчо?